

KONAN

Ο Θησαυρός του Αχέρонта

Ένας φόρος τιμής στον Κιμμέριο
από τον Μάριο Μητσάδουλο

KONAN

Ο Θησαυρός του Αχέρонта

Ένας φόρος τιμής στον Κιμμέριο

από τον Μάριο Μητσόπουλο

Κόναν: Ο Θησαυρός του Αχέροντα

μια ιστορία βασισμένη στον ήρωα του Robert E. Howard

Μάριος Μητσόπουλος για το περιοδικό Ονειροβασίες 2025

Επιμέλεια κειμένου: Λαμπρινή Ελένη Κωνσταντή

Εξώφυλλο βιβλίου: Μάριος Μητσόπουλος

Μια σύνθεση βασισμένη στις εικόνες των δημιουργών: GDJ, OpenClipart-Vectors, VOLLEX, Abdulkomeng, Filmbetrachter, Mohamed Hassan, Dimension MakeUp, Clker-Free Vector Images

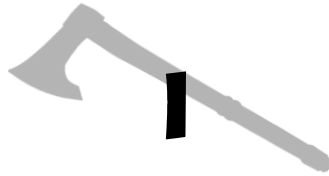

Τα πνευματικά και εμπορικά δικαιώματα του “Conan” και των σχετικών χαρακτήρων, τοπωνυμίων και ούτω καθεξής ανήκουν στην Heroic Signatures / Conan Properties. Το παρόν αποτελεί ανεπίσημο, μη εμπορικό έργο fan fiction και δεν έχει λάβει οποιαδήποτε μορφή επίσημης άδειας, έγκρισης ή συνεργασίας με την Heroic Signatures. Η δημιουργία και διάθεσή του ακολουθεί τις γενικές οδηγίες της εταιρείας για μη εμπορικά fan fiction έργα. Το έργο διατίθεται αποκλειστικά δωρεάν, χωρίς πρόθεση οικονομικού οφέλους, και δεν αποσκοπεί στη δημιουργία σύγχυσης με επίσημα προϊόντα της Heroic Signatures.

-Υποθέτω πως τίποτα δεν μπορεί να σε πληγώσει.

-Μονάχα ο πόνος.

Conan The Destroyer (Universal Studios 1984)

Πάρκαρε το τζιπάκι, έσβησε τη μηχανή και πήδησε στο χώμα. Λίγα μέτρα πιο πέρα δύο τουριστικά λεωφορεία ήταν αραγμένα. Τα έντονα κόκκινα και πορτοκαλιά χρώματα του κορμιού τους δημιουργούσαν αντίθεση με τη γήινη παλέτα του τοπίου και την αύρα του χώρου. Άναψε ένα τσιγάρο, ακούμπησε λιγάκι στο καπό και έμεινε να χαζεύει το μέρος. Λίγη ήταν η βλάστηση γύρω από τα ερείπια, τα αγριόχορτα ήταν καθαρισμένα, ενώ τα πλιθάρια που κείτονταν το ένα πάνω στο άλλο δεν μπορούσαν να κρύψουν το μεγαλόπρεπο παρελθόν.

Σε μία από τις πολλές εισόδους του συγκροτήματος οι τουρίστες είχαν κάνει ουρά. Μια ξεναγός κανόνιζε τα των εισιτηρίων, ενώ έδειχνε αλαφιασμένα καθώς κάποια μέλη του γκρουπ ήταν ανυπόμονα και ήδη την είχαν βομβαρδίσει με τις ερωτήσεις τους. Ήθελε να μπει και κείνη μέσα, να φέρει μια βόλτα και να χαζέψει όσα είχαν έρθει στην επιφάνεια εδώ και εβδομήντα χρόνια περίπου. Δεν ήθελε όμως να μπλέξει με το μπουλούκι. Έψαξε στα πίσω καθίσματα, τράβηξε ένα σακουλάκι με αμύγδαλα από ένα φορητό ψυγειαίκι και μασούλησε μερικά, κάνοντας υπομονή.

Ύστερα από μισή ώρα είχε βρεθεί και κείνη στην είσοδο, με έναν φύλακα να την χαιρετά ευγενικά στα αγγλικά με τη βαριά προφορά των Ελλήνων. Πλήρωσε το εισιτήριο και περιφέρθηκε για λίγο στον χώρο. Είχε διαβάσει πάρα πολλά για το Νεκρομαντείο του Αχέροντα, είχε ξεσκονίσει σχετικές μελέτες του καθηγητή Δάκαρη, είχε καταφέρει να ξεθάψει μέχρι και κάποια άσημα ντοκιμαντέρ που προβάλλονταν σε τοπικούς τηλεοπτικούς σταθμούς. Για τα έπη του Ομήρου δε, καμιά κουβέντα. Αυτά τα είχε ξεκοκκαλίσει, όμως το γεγονός ότι μπήκε στον κόπο να μάθει αρχαία ελληνικά, αλλά δεν ασχολήθηκε ποτέ με τα νέα, της φάνηκε σαν μια μικρή ειρωνεία.

Άνοιξε ένα διαφημιστικό που της έδωσαν, ξεδίπλωσε τον πτυσσόμενο χάρτη που φώλιαζε στο εσωτερικό του, χάξεψε λιγάκι τον διάκοσμο. Πού βρισκόταν τα ευρήματα των προϊστορικών χρόνων, πού τα κτίσματα των ελληνιστικών και πού οι πιο σύγχρονες κατασκευές από τη βυζαντινή περίοδο και την τουρκοκρατία; Οι δυο τελευταίες ποσώς την ενδιέφεραν.

Πήγε πρώτα στο μέρος όπου είχαν βρεθεί διάφορα ευρήματα της προϊστορίας. Αν θυμόταν σωστά, η περιοχή χρησιμοποιούταν από τη Νεολιθική περίοδο σαν ιερός χώρος. Απομεινάρια τελετών, όπως οστά ζώων, είχαν βρεθεί σε διάφορες περιπτώσεις. Με το μυαλό της να ταξιδεύει στα ποτάμια του χρόνου και την ψυχή της να ψηλαφίζει δειλά τη μαγεία της έκτασης, δεν κατάλαβε την εργαζόμενη που την άγγιξε απαλά στον ώμο.

Τινάχτηκε αιφνιδιασμένη και μόλις εκείνη της ζήτησε συγνώμη, της χάρισε ένα φιλικό χαμόγελο και της έκανε τη χάρη να κουβεντιάσουν για λίγο. Δεν ήταν σπάνιο το φαινόμενο σε πολλούς από τους αρχαιολογικούς χώρους που είχε επισκεφθεί να συναντήσει βαριεστημένους υπαλλήλους, αλλά τούτη εδώ η κοπέλα ανήκε σε μια κάστα φιλότιμων και φιλόξενων ανθρώπων που βοηθούσαν τον επισκέπτη να καταλάβει όσα περισσότερα μπορούσε για τον χώρο. Συζήτησαν για μερικά λεπτά και – προς έκπληξή της – η γυναίκα της προσέφερε απλόχερα τις πληροφορίες που δεν ήξερε, αλλά όχι κάτι που να την ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Την ευχαρίστησε εγκάρδια και ρώτησε πώς μπορούσε να πάει στη στοά του νεκρομαντείου.

Λίγα λεπτά αργότερα βρισκόταν στην κυρίως αίθουσα του Νεκρομαντείου, στον θολωτό υπόγειο χώρο με την κυκλώπεια αρχιτεκτονική και την επιβλητική ατμόσφαιρα. Εκείνη την ώρα στέκονταν εκεί κάτω καμιά δεκαριά από τους τουρίστες που μιλούσαν δυνατά και έπαιζαν σαν μικρά παιδιά με την ακουστική του δωματίου. Ευχήθηκε να ήταν μόνη της, να καθαρίσει το μυαλό της, να ηρεμήσει και να αφογκραστεί τον χτύπο της καρδιάς της. Να αφήσει εκείνο το ακουστικό θαύμα να πλημμυρίσει κάθε κύτταρο του κορμιού της.

Έκατσε κάνα μισάωρο στην αίθουσα και ακόμη και σε κείνο το περιβάλλον με τις φωνές και τις παρουσίες, με τα σποτάκια που έβαφαν τους τοίχους στο χρώμα της ώχρας και έκλεβαν κάτι από το σκοτάδι που κυριαρχούσε, ένιωσε μια πίεση στην ύπαρξή της την ίδια. Ανέβηκε,

χαιρέτησε τον φύλακα, μπήκε στο τζιπάκι και έφυγε. Θα επέστρεφε ξανά το βράδυ.

.....

Μάζευε τα λιγοστά της υπάρχοντα που βρίσκονταν πεταμένα άναρχα πάνω στο άνετο κρεβάτι του ξενοδοχείου. Δυο αλλαξιές ρούχα και ύστερα μια πυξίδα, μερικά σπιρτόκουτα, ένα κυνηγετικό μαχαίρι και ένα παγούρι από ανοξείδωτο ατσάλι με ενσωματωμένο φίλτρο καθαρισμού του νερού. Στην άκρη του στρώματος βρισκόταν και ένα μικρό πακετάκι, προσεγμένο και καλά τυλιγμένο, θαρρείς και μόλις το είχε ετοιμάσει για να το στείλει.

Της άρεσε η περιπέτεια από τότε που ήταν μικρό κορίτσι και την πήγαινε ο πατέρας της στο δάσος για να κατασκηνώσουν και να δουν ζώα. Αργότερα ακολούθησαν τα μαθήματα αναρρίχησης και ελεύθερης κατάδυσης, η λέσχη τοξοβολίας και οι πολεμικές τέχνες. Το πρώτο της πτυχίο ήταν στα οικονομικά. Δεν εναντιώθηκε όσο γρήγορα έπρεπε στις επιθυμίες της μητέρας της και πριν καλά-καλά το καταλάβει βρέθηκε με ένα πτυχίο κορνιζαρισμένο και παντελώς άχρηστο. Οι σπουδές στην ιστορία της φάνηκαν πιο ενδιαφέρουσες, αλλά και πάλι δεν ήταν προορισμένη για ένα γραφείο, θαμμένη πίσω από στοίβες βιβλίων. Κάποια στιγμή σκέφτηκε να δοκιμάσει και την αρχαιολογία, αλλά γρήγορα άφησε πίσω την ατραπό των σπουδών. Ανακάλυψε πιο

ενδιαφέροντα μονοπάτια, απείρως επικινδυνότερα και – σίγουρα – πιο κερδοφόρα.

Και τώρα, αυτό που επρόκειτο να επιχειρήσει, σαφώς αποτελούσε την πλέον δύσκολη ατραπό που θα διάβαινε ποτέ στη ζωή της. Κρέμασε τη σάκα στην πλάτη της, πήρε το πακετάκι στα χέρια της και άφησε πίσω την ασφάλεια και τη δροσιά του τουριστικού καταλύματος.

Ύστερα από οδήγηση σαράντα πέντε περίπου λεπτών είχε βρεθεί κοντά σε μια όχθη του ποταμού Αχέροντα. Έβγαλε τα ρούχα της, έτρεξε και βούτηξε στο νερό που ήδη είχε αρχίσει να ζεσταίνει από το επερχόμενο καλοκαίρι. Έμεινε εκεί μέσα για δέκα λεπτά, προσπαθώντας να μην σκέφτεται τίποτα. Αφέθηκε στο τραγούδι των δέντρων και των νυχτόβιων θηρευτών, που την παρατηρούσαν με ενδιαφέρον από τις κρυψώνες τους. Αφού βγήκε, τινάχτηκε όπως-όπως για να φύγει το πολύ νερό από το κορμί της και φόρεσε τα ρούχα της.

Επέστρεψε στο αυτοκίνητο και οδήγησε μέχρι τον αρχαιολογικό χώρο του Νεκρομαντείου, με το μέρος να έχει πλέον παραδοθεί στο απόλυτο σκοτάδι. Ένα ολόλαμπρο και επιβλητικό φεγγάρι τη θωρούσε από τον θρόνο του στους αιθέρες και εκείνη έριξε μια διερευνητική ματιά στον χώρο, προσπαθώντας να αποφύγει τις κάμερες. Είχε κάνει τη μελέτη της τις προηγούμενες ημέρες, είχε βολιδοσκοπήσει το σημείο το πρωί και ήταν πλέον σίγουρη πως τα μέτρα ασφαλείας ήταν άνετα προσπελάσιμα.

Χρειάστηκε να κρυφτεί σε μερικές σκιές, να απενεργοποιήσει δυο παλιακούς συναγερμούς και να παραφυλάξει πίσω από ένα θαμνάκι μέχρι να βεβαιωθεί πως ο θόρυβος που άκουσε προερχόταν από ζώο και όχι κάποιον νυχτοφύλακα. Βρέθηκε στο τέλος στην αίθουσα του Νεκρομαντείου. Το μέρος τώρα ήταν βουτηγμένο στη σιωπή και στο σκότος. Το ταβάνι έμοιαζε να χάνεται σε έναν άλλο κόσμο και οι αρχαίες πέτρες σχεδόν της ψιθύριζαν τις αμέτρητες ιστορίες που ήταν χαραγμένες από τον χρόνο στο κορμί τους. Κάθισε κάτω, έκλεισε τα μάτια της και αφουγκράστηκε την αναπνοή της, το αίμα που κυλούσε στις φλέβες της σαν ένα ασταμάτητο ποτάμι και τον ρυθμικό χτύπο της καρδιάς της που ήταν πια εκκωφαντικός, σαν ταμπούρα στρατού που παρελαύνει προς μια μάχη.

Εδώ και τριάντα μέρες έκανε εξαντλητική νηστεία με ξηρούς καρπούς, απέφευγε όσο μπορούσε τις επαφές με άλλους ανθρώπους και διάβαζε συνεχώς εδάφια από διάφορα έργα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας. Δεν είχε μοιραστεί το μυστικό της με κανέναν. Γνώριζε πως όλοι θα τη θεωρούσαν τρελή, πως οι πιο διαβασμένοι θα τη λοιδορούσαν και θα της έδιναν κάποια σύντομη διάλεξη για το παιχνίδι που έκαναν οι ιερείς με τις σκιές στην αίθουσα για να ξεγελούν τους αφελείς. Θα της αράδιαζαν αποδείξεις, στοιχεία αδιάσειστα, αλλά εκείνη ήξερε ότι πίσω από κάθε μύθο υπάρχει μια αλήθεια. Ένας λεπτός υμένας χώριζε τη λογική από τα μυστικά του επέκεινα και κανείς δεν τολμούσε να τον διαρρήξει. Αυτή τώρα θα το έπραττε όμως. Θα

αποσφράγιζε την τρύπα και θα άφηνε τον ορμητικό χείμαρρο της μαγείας να την πνίξει στα νερά του.

Ανοιξε αργά τα μάτια και πήρε τον χρόνο της μέχρι να συνηθίσει η όρασή της στο σκοτάδι. Ύστερα, είδε ένα βαθούλωμα σε ένα σημείο του δαπέδου και σκέφτηκε πως εκεί πρέπει να ήταν ο βωμός των σπονδών, ένας ταπεινός λάκκος για να γίνουν οι προσφορές όχι στους ουράνιους θεούς που κατοικούσαν στον Όλυμπο, αλλά στις χθόνιες θεότητες του κάτω κόσμου.

Πλησίασε, ξετύλιξε το πακετάκι της και έβγαλε από μέσα διάφορα σύνεργα. Αρχικά έχυσε στο βωμό λίγο γάλα και κρασί που φυλούσε σε μικρά φιαλίδια και ύστερα ξεκαπάκωσε ένα βαζάκι με μέλι και άφησε το περιεχόμενό του να κυλήσει αργά προς τις υπόλοιπες σπονδές. Εναπόθεσε και δύο καρβουνάκια στην άκρη της τρύπας και τα άναψε με τον αναπτήρα της. Αφού ξεμπέρδευσε με τις προσφορές, έκοψε την παλάμη της με το μαχαίρι της και άφησε λίγες σταγόνες αίμα να στάξουν μέσα στον λάκκο. Στο πακέτο βρισκόταν τέλος και ένα μπουκαλάκι με χάπια. Έβγαλε ένα, το κατάπιε χωρίς νερό και κάθισε οκλαδόν δίπλα στα δώρα της. Έκλεισε ξανά τα μάτια της και έμεινε να καρτερά τη συνάντηση με τους νεκρούς.

Με κάθε ανάσα που έπαιρνε, ένιωθε τους χτύπους της καρδιάς όλο και πιο εκκωφαντικούς, δυνατούς γδούπους που τη βύθιζαν σε έναν μέλανα στρόβιλο που όλο και μεγάλωνε, όλο και δυνάμωνε. Κάποια στιγμή αποτόλμησε να ανοίξει τα μάτια και είδε την υφή του χώρου γύρω της να αποτραβιέται, τις πέτρες να χύνονται προς τα κάτω σαν

πηκτώματα που έλιωναν και τα χρώματα να στάζουν, θαρρείς και θεϊκό χέρι ζωγράφου έπαιζε με φρέσκο καμβά προτού προλάβει να στεγνώσει. Και κάπου μπροστά της, στην άλλη άκρη της αίθουσας, της φάνηκε πως κάποιες μαύρες κηλίδες άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους, να μεγαλώνουν από το πουθενά, να μακραίνουν και να παίρνουν αργά-αργά μορφές ανθρώπινες, με την υποψία κεφαλιών και άκρων να γίνεται βεβαιότητα σε κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε.

Προσπάθησε να σηκωθεί και της φάνηκε πως θα άδειαζε το φτωχό περιεχόμενο του στομαχιού της, αλλά ήξερε πως αυτό ήταν ύβρις και έτσι κρατήθηκε. Έκανε κινήσεις προσεκτικές και άπλωσε τα χέρια της για να ισορροπήσει σε ένα έδαφος που ταλαντευόταν κάτω από τα πόδια της σαν αγριεμένο ποτάμι. Ανέσυρε από το μυαλό της τα λόγια που μάθαινε τις τελευταίες εβδομάδες και τα άφησε να ξεβραστούν από μέσα της με ορμή και θάρρος.

Έκατη τρίμορφε, θύγατερ Τιτάνων,
σελήνης φασσόρε, φρουρά και κλήσις ψυχῶν,
ή τήν πύλην τοῦ Ἄιδου φυλάττουσα,
ή τὰς σκιάς εἰς φῶς καλεῖς καὶ τοὺς ζῶντας εἰς σκότος ἄγεις·
ἔλθοις, δέσποινα, ἐπὶ λιτὴν ἐμὴν,
καὶ φανέρωσον τὰ ἔγκατα γῆς τοῦ Νεκρομαντείου.
Δεῖξόν μοι τὸν θησαυρὸν τὸν ἐν σιγῇ κεκρυμμένον,
ὃν οἱ παλαιοὶ ἐφύλαζαν φόβῳ καὶ αἰδίοι θεοὶ ἐκάλυψαν.

Λάβε τὸν καπνὸν τοῦ ἀρτύματος,
φάγε τὸν λόγον τὸν ἱερὸν,
καὶ ἔλαμψον τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἐμοί,
νῦν, νύκτι βαθείᾳ, ὡς σκιά ἐκ βάθους.

Της φάνηκε πως οι σκιές παραμέρισαν και μια μοναδική την πλησίασε και στάθηκε μπροστά της. Η μαυρίλα που κουβαλούσε πάνω της είχε διάφορες διαβαθμίσεις και μπόρεσε να ξεχωρίσει χέρια με αλαβάστρινη επιδερμίδα και έναν χιτώνα πλούσιο με μυριάδες πτυχές. Και στο πρόσωπό της δυο μαύρες τρύπες που της ρουφούσαν την ίδια την ψυχή. Ένωσε να χάνει τα λογικά της και ένα δαιμονικό γέλιο αντήχησε στον λαβύρινθο του μυαλού της, γινόμενο σιγά-σιγά μια γιγάντια λοιδορία.

Οὐ τοῖς θνητοῖς ἔστιν ὁ τοῦ Νεκρομαντείου θησαυρός·
μόνη γὰρ δίκη καὶ τίσις τοῖς βλασφήμοις ἀντάξιά ἐστιν,
οἳ τὸ ἀπόρρητον τοῦ Ἄιδου τολμῶσιν ἐρευνᾶν.

Το γέλιο έσβησε σε λίγες φράσεις και ένωσε να βουτάει σε έναν βούρκο που την ακινητοποίησε και την έπνιξε, σαν τόνοι πέτρας να είχαν καθίσει πάνω στα πνευμόνια της. Κάποιες σκιές άπλωσαν τα χέρια για να τη βοηθήσουν, αλλά σαν να φοβήθηκαν και να άλλαξαν γνώμη γρήγορα. Έμεινε μονάχη της να περιδινείται σε τάρταρα από τα οποία γνώριζε πως δεν θα έβγαινε ποτέ με τα λογικά της.

Το άτι έτρεμε από την υπερπροσπάθεια και άφριζε σαν μανιασμένο. Ο βάρβαρος πήδησε από τη ράχη του στο λασπώδες έδαφος και το χάιδεψε ανάμεσα στα μάτια, προσπαθώντας να το ηρεμήσει. Σκέφτηκε πως εκείνος ο Ιρκάνιος μισθοφόρος που είχε σφάζει και του το είχε κλέψει, δεν αποτελούσε εξαίρεση στον κανόνα. Οι καβαλάρηδες πολεμιστές της στέπας ήξεραν να διαλέγουν και να εκτρέφουν τα καλύτερα άλογα.

Το μέρος που είχε σταματήσει έμοιαζε ερειπωμένο, αλλά εκείνο το ένστικτο που είχε ακονιστεί στα πεδία των μαχών, σε ζούγκλες επικίνδυνες και βουνά περήφανα, του ούρλιαζε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Ξεθηκάρωσε το ξίφος του και περίμενε τον αόρατο εχθρό να κάνει πρώτος επίθεση. Από κάποια βάτα, που θέριευαν στην άκρη ενός ρυακιού, πετάχτηκε ένα καμπούρικο πλάσμα που έμοιαζε με παρωδία ανθρώπου. Σάρκες κρέμονταν από κιτρινισμένα οστά και κουρέλια προσπαθούσαν να ντύσουν εκείνη τη βέβηλη εικόνα με αξιοπρέπεια, κάνοντας το πλάσμα ακόμη πιο αξιολύπητο από ό,τι ήταν. Έσφριξε το

όπλο στο δεξί του χέρι, έκανε ένα ημικύκλιο στη λάσπη με το αριστερό του πόδι και περίμενε την επίθεση.

Θα έλεγε κανείς πως εκείνη η μιαρή ύπαρξη με το ζόρι θα μπορούσε να περπατήσει, αλλά η ταχύτητα με την οποία κινήθηκε ήταν πρωτόγνωρη. Τη μια στιγμή σάρωνε τον χώρο με μάτια τυφλά και ξαφνικά έγινε μια γκριζα θολούρα και βρέθηκε σε απόσταση αναπνοής από το θήραμά της. Μόνο που ακόμη και στην πιο απομακρυσμένη ερημιά όλοι γνώριζαν πως κανείς δεν τα βάζει με τον βάρβαρο με το γαλάζιο βλέμμα και την ατίθαση μαύρη χαίτη.

Ο Κόναν χαμογέλασε, περίμενε την κατάλληλη στιγμή και με ένα αστραπιαίο τίναγμα του σπαθιού σούβλισε το επιτιθέμενο πλάσμα στην καρωτίδα. Σήκωσε με το ένα χέρι εχθρό και ξίφος και τον τίναξε λίγα μέτρα παραπέρα. Εκείνος έπιασε την ανοιχτή πληγή και έκανε να σηκωθεί, αλλά η μπότα του βαρβάρου τον βύθισε στο έδαφος. Άφησε το ατσάλι να αστράψει μια φορά ακόμη και το κεφάλι κύλησε δίπλα από το σκαίο κορμί.

Μαγεία. Ο βάρβαρος την είχε αντιμετωπίσει πολλές φορές, τη σιχαινόταν και την ήξερε καλά. Ο εχθρός του ήταν από καιρό νεκρός και κάποιος τον είχε ξυπνήσει από τον λήθαργο του θανάτου για να πετύχει τους σκοπούς του. Αν οι φήμες αλήθευαν, τότε είχε μπλέξει σε μεγαλύτερους μπελάδες από ό,τι επιθυμούσε για μερικά ρουμπίνια και το δωρεάν, απαλό άγγιγμα των πορνών του Λούστρους.

Επέστρεψε στο άλογο και το χτύπησε στα καπούλια για να φύγει από εκείνο το ανίερο μέρος, αλλά το ζώο τον κοίταζε μερδεμένο, με

βλέμμα που είχε αρχίσει να μολύνεται από τον φόβο και την τρέλα. Αν το άφηνε να περιπλανηθεί σε κείνο το δύσβατο μέρος γεμάτο παγίδες, σύντομα θα κατέληγε τροφή στα στόματα των νεκρών. Του ψιθύρισε λόγια καθησυχαστικά στο αυτί, το χάιδεψε λίγο ακόμη με προσοχή, θαρρείς και ήταν η πιο εύθραυστη χορεύτρια στην αυλή κάποιου άρχοντα στο Κιτάι, και ύστερα έχωσε το σπαθί του στα πλευρά.

Εκείνο χλιμίντρισε, τίνανε το κεφάλι αριστερά και δεξιά, σηκώθηκε στα πίσω πόδια, χαρίζοντας στον βάρβαρο μια ύστατη εικόνα μεγαλοπρέπειας και κατόπιν σωριάστηκε στο έδαφος. Το θανατικό που του χάρισε το ατσάλι του ήταν προτιμότερο από τον φόβο που θα μίαινε την ψυχή του στα ερείπια του Αχέροντα. Μπορεί να πατούσε σε εδάφη της Νεμέδιας, αλλά ήξερε πως κάτω από την επιφάνεια κρυβόταν ένα κακό προαιώνιο, ένα σκοτάδι που χιλιάδες χρόνια μετά ακόμη πάσχιζε να υποδουλώσει τα ανθρώπινα βασίλεια και να τα βουτήξει στην απόλυτη εξαθλίωση.

Ο σιχαμερός δουλέμπορος του είχε τάξει μια εύκολη αποστολή, έναν θύλακα των αρχαίων χρόνων γεμάτο χρυσάφι και κοσμήματα. Ο βάρβαρος θα κουβαλούσε όσα περισσότερα λάφυρα μπορούσε, θα έπαιρνε ένα καλό μερτικό και θα γευόταν την μαλακή σάρκα των κοριτσιών του Λούστρους για ένα φεγγάρι δωρεάν. Ήξερε πόσο φοβιτσιάρης ήταν εκείνος ο λιγδιάρης και νόμιζε ότι είχε κλείσει μια καλή συμφωνία.

Είχε περιφερθεί στα σοκάκια της Μπέλβερους και είχε σταματήσει στους πάγκους τωνπραματευτάδων για να ακούσει τα

κουτσομπολιά. Είχε περάσει νύχτες πολλές σε κακόφημες ταβέρνες και είχε πάρει μέρος σε περισσότερους καυγάδες από ό,τι θα ήθελε. Πάντοτε η φήμη του προηγείτο και κάποιος ηλίθιος ήθελε να δοκιμάσει την ανδρεία του ή να εκδικηθεί για κάποιον χαμένο φίλο στο πεδίο της μάχης. Εκείνοι ζητούσαν εκδίκηση και φήμη, ο βάρβαρος μονάχα πληροφορίες. Πουθενά δεν είχε ακούσει το παραμικρό για νεκροζώντανους και έτσι είχε αποφασίσει να εμπιστευτεί τον Λούστρους. Περίμενε μερικά άγρια θηρία, ίσως καμιά συμμορία με ληστές που μπορεί να βρίσκονταν στο διάβα του ή κάποιον γενναίο τυχοδιώκτη που θα ακολουθούσε τα χνάρια του. Αλλά όχι μαγεία. Για αυτήν είχε αρχίσει να ακούει όταν πια είχε απομακρυνθεί από τον πολιτισμό. Είχε δει τρώγλες με καρφωμένα παραθύρια και εξαθλιωμένους αγρότες να κραδαίνουν όπλα που δεν ήξεραν πώς να χειριστούν. Ρακένδυτοι ζητιάνοι της εξοχής τον είχαν συμβουλέψει να κάνει πίσω, αλλά ήταν αργά πια. Ξεφύσηξε οργισμένος με τα παιχνίδια που του έπαιζε ο Κρομ και προχώρησε σαν αλαφροπάτητο αιλουροειδές. Δεν υπήρχε περίπτωση να γυρίσει την πλάτη του στην περιπέτεια και να δειλιάσει.

Πνιγόταν από ένα σκοτάδι που είχε βυθίσει το κορμί της σε μια απόκοσμη παγωνιά. Ένωθε ένα βάρος δυσθεώρητο να την σπρώχνει προς έναν βυθό άγνωστο, μα μια μικρή σπίθα που κρυβόταν κάπου βαθιά μέσα της θέριεψε και έγινε φωτιά. Κούνησε τα χέρια και τα πόδια της και προσπάθησε να φύγει από εκείνη την παγίδα, στην οποία είχε μόνη της πέσει.

Ξάφνου, της φάνηκε πως ένα χλωμό φως άρχισε να διαλύει τις σκιές και προσπάθησε ακόμη πιο πολύ. Μέχρι που το κεφάλι της βγήκε στην επιφάνεια και ρούφηξε με λαιμαργία τον αέρα. Μετά από λίγο κοίταξε τριγύρω και είδε πως βρισκόταν σε ένα βαλτοτόπι, σε ένα άγνωστο μέρος. Οι αρχαίες πέτρες του Νεκρομαντείου δεν διακρίνονταν πουθενά τριγύρω. Μπερδεμένη και φοβισμένη μισοκολύμπησε, μισοσύρθηκε μέχρι την όχθη και ξάπλωσε ανάσκελα, κοιτώντας τον ουρανό. Της φάνηκε πως ο θόλος ήταν τελείως διαφορετικός από ό,τι τον είχε συνηθίσει. Το μαύρο της νύχτας βαφόταν γκριζο από έναν ασθενικό ήλιο που ταξίδευε ράθυμα προς τον

θρόνο του, ενώ μυριάδες αστέρια φώτιζαν περήφανα πάνω στο στερέωμα. Πρώτη φορά στη ζωή της έβλεπε τόσα πολλά.

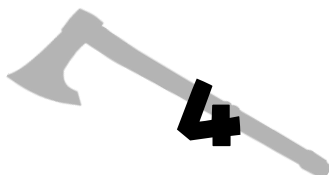
Με κάθε ανάσα που έπαιρνε ηρεμούσε όλο και πιο πολύ, αγνοώντας έναν αρχέγονο κόσμο γεμάτο από χθόνιες δυνάμεις και αμέτρητους κινδύνους. Όταν το όμορφο θέαμα κρύφτηκε από μια βδελυρή ύπαρξη που της χίμηξε με μανία, ήταν πολύ αργά. Ένα κοκαλιάρικο πλάσμα, που περισσότερο θύμιζε αράχνη παρά άνθρωπο, την καθήλωσε στο έδαφος με απρόσμενη δύναμη και άνοιξε το στρεβλό του στόμα για να τραφεί με τη φρέσκια σάρκα της. Εκείνη αντανakλαστικά μάζεψε τα πόδια της στο ύψος της κοιλιάς της και τα τίνανε προς τα πάνω, αλλά δεν κατάφερε να το απομακρύνει. Της φάνηκε πως άκουσε μερικά οστά να γίνονται κομμάτια, αλλά εκείνο το τέρας συνέχιζε να τη γεμίζει σάλια και να προσπαθεί να τη δαγκώσει. Πάλεψε γενναία και κοίταξε τριγύρω για κάτι που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει σαν όπλο. Άρπαξε μια μικρή πέτρα που της φάνηκε η καλύτερη επιλογή και το κοπάνησε μια, δυο, τρεις στον κρόταφο, αλλά εκείνο συνέχισε να τινάζεται σαν λυσσασμένο. Το πρόσωπό του είχε γίνει μια άμορφη μάζα στη δεξιά πλευρά, αλλά το αρρωστημένο βλέμμα του και η βλάσφημη πείνα του συνέχιζαν να της μολύνουν την ίδια την ύπαρξη.

Ξαφνικά, της φάνηκε πως μια ριπή αέρα χαίδεψε το πρόσωπό της και μια ανάσα αργότερα μια στομωμένη λάμα ξίφους σταμάτησε μερικά εκατοστά από το στήθος της. Το κεφάλι έπεσε πάνω της σαν σάπιο φρούτο. Εκείνη ενστικτωδώς το τίνανε μακριά με απέχθεια και

σύρθηκε προς τα πίσω για να απελευθερωθεί από την παρωδία ανθρώπινου σώματος που τρανταζόταν πάνω της με κάποιους ύστατους σπασμούς.

Ύψωσε το βλέμμα της και αντίκρισε έναν θηριώδη άντρα να την κοιτά με ενδιαφέρον και μια υποψία λαγνείας στο βλέμμα. Το κορμί του έμοιαζε καμωμένο από ατσάλι, με μύες να διαγράφονται κάτω από το μαυρισμένο δέρμα γεμάτο ουλές, που είχαν από καιρό θρέψει. Ατημέλητα μαύρα μαλλιά χύνονταν μέχρι τους ώμους και ένα άγριο χαμόγελο χάραζε το πρόσωπό του από τη μια μεριά ως την άλλη, κάνοντάς τον να μοιάζει πιότερο με άγριο ζώο. Εκείνο που την καθήλωσε όμως, ήταν το γαλάζιο βλέμμα του, η λύσσα για ζωή και περιπέτεια που το φώτιζε με μια άσβεστη φλόγα.

Σηκώθηκε όρθια και τον ευχαρίστησε, μα η μόνη απάντηση που πήρε ήταν ένα μουγκρητό απορίας. Τον ρώτησε το όνομά του και πού στο καλό βρισκόταν, αλλά ο ξένος δεν της απάντησε. Τότε κατάλαβε πως μάλλον η γλώσσα που μιλούσε ήταν ένα εμπόδιο. Και σε δεύτερο επίπεδο πως είχε πάψει να βρίσκεται στην Ήπειρο της Ελλάδας, αλλά σε κάποιο μέρος μακρινό, ολότελα ξένο.

Ο άντρας την πλησίασε αδιάφορα και άπλωσε το χέρι προς τον αυχένα της. Εκείνη προσπάθησε να τον ακινητοποιήσει με μια λαβή που χρόνια τώρα χρησιμοποιούσε στους μακρυχέρηδες, αλλά ένιωσε θαρρείς και πάσχισε να λυγίσει κορμό από δέντρο. Την ακούμπησε απαλά στον λαιμό και ένιωσε το τραχύ του δέρμα να περιφέρεται πάνω της. Τράβηξε ακαριαία το χέρι και είδε από την κλειστή του γροθιά να ξεπροβάλλει ένα γλοιώδες σώμα. Το άνοιξε και της έδειξε κάτι που έμοιαζε με συνθλιμμένη βδέλλα. Της χάρισε ένα ακόμη άγριο βλέμμα και της πέταξε το ξίφος. Εκείνη το έπιασε και είδε τον βάρβαρο να σηκώνει από κάτω ένα σαπιόκλαδο. Την κοιτούσε με κορμί χαλαρωμένο και της έκανε νόημα να επιτεθεί.

Η κοπέλα έσφιξε το όπλο και έμεινε για λίγο ακίνητη, ζυγιάζοντας το βάρος του όπλου. Ύστερα, προέταξε το ξίφος, δήθεν για να τον καρφώσει στο στέρνο και του χάρισε ένα δυνατό λάκτισμα στα πλευρά. Το βλέμμα του αγριάνθρωπου φάνηκε για μια μονάχα στιγμή να αλλάζει, θαρρείς και αιφνιδιάστηκε και ακολούθησε μια επιδέξια αποφυγή και μια τρικλοποδιά που την επέστρεψε στις λάσπες του

αρχέγονου τοπίου. Σαν ογκόλιθος στάθηκε πάνω της, κάνοντας πως δήθεν την ξεκοίλιαζε με το κλαδί και άπλωσε το χέρι για να τη βοηθήσει να σηκωθεί. Η ξένη θα έπαιρνε όρκο πως η λαγνεία που έντυνε το βλέμμα του σαν πορφύρα βασιλιά είχε αρχίσει να εξαφανίζεται. Τώρα τη θέση της είχε πάρει το ενδιαφέρον. Ο βάρβαρος ψέλλισε μερικές φράσεις, αλλά μόλις θυμήθηκε ότι η γλώσσα ήταν εμπόδιο, μούγκρισε και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει.

Για λίγο, σταμάτησε πάνω από το αποκεφαλισμένο πτώμα, το σκούνησε με την πέτινη μπότα του και άνοιξε τα χέρια του σε μια μεγάλη αγκαλιά που χωρούσε όλον εκείνο τον κόσμο. Η τυχοδιώκτρια υπέθεσε πως μάλλον την προειδοποιούσε πως το μέρος ήταν γεμάτο με κείνα τα ανοσιουργήματα. Έσκυψε πάνω από το πλάσμα και μελέτησε λίγο το ταλαιπωρημένο του κορμί. Οι φλέβες του διακρίνονταν καθαρά κάτω από το δέρμα που βρισκόταν σε αποσύνθεση και ήταν γεμάτες από μαύρο πηχτό υγρό.

Ο βάρβαρος την σκούνησε και της έκανε νόημα να σηκωθεί και να φύγουν. Ο άντρας εκείνος ήταν πιο γρήγορος από λεοπάρδαλη, πιο δυνατός από λιοντάρι, αλλά κάτι σε κείνο το μέρος τον έκανε να νιώθει άβολα. Για κάμποση ώρα προχωρούσε αμίλητος και κείνη τον ακολουθούσε, προσπαθώντας να αφομοιώσει το τοπίο. Η ατμόσφαιρα ήταν πνιγμένη σε μια παγερή υγρασία, κάπως ασυνήθιστη για την εποχή, ενώ τα δέντρα που παρατηρούσε δεν της ήταν ξένα. Στο βάθος, λόφοι ντύνονταν από κωνοφόρα δέντρα, ενώ τριγύρω μπορούσες να αναγνωρίσεις λεύκες. Παρ' όλα αυτά, η βλάστηση κουβαλούσε μια

διαφορετικότητα. Τα δέντρα έμοιαζαν πιο μεγάλα, τα χρώματά τους ήταν πιο σκούρα. Θαρρείς και κοιτούσε ένα γνώριμο τοπίο μέσα από ένα καλιδοσκόπιο που του χάριζε μια διαφορετική ποιότητα.

Ο ξένος σταμάτησε απότομα και εκείνη παραλίγο να πέσει πάνω του. Στάθηκε δίπλα του και της έδειξε μια σπηλιά στο βάθος. Στα ριζά ενός βουνού μια τρύπα έχασκε σαν στόμα αρπακτικού. Μυτερές πέτρες που προστάτευαν το άνοιγμα εδώ και κει, θύμιζαν δόντια καμωμένα για να ξεσκίζουν σάρκες, γούνες και οστά. Στο θέαμα της σπηλιάς μια παγωμάρα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της. Θα έπαιρνε όρκο πως το ίδιο συνέβη και στον βάρβαρο. Το στόμα του τώρα είχε γίνει μια λεπτή σχισμή και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είχαν σφίξει. Κάτι τον έβαζε σε σκέψεις.

Μετά από μερικές στιγμές σιωπής, εκείνος φώναζε παραιτημένος, σαν να βλαστημούσε την τύχη του, και προχώρησε. Με ένα θεαματικό σάλτο ξεπέρασε το εμπόδιο των πέτρινων δοντιών και χάθηκε στο σκοτάδι της σπηλιάς. Η κοπέλα τον ακολούθησε και με έκπληξη συνειδητοποίησε ένα σφίξιμο στο στομάχι της. Ο ξένος την κούραζε. Το τέμπο του ήταν γρήγορο και κείνη, μαθημένη στην περιπέτεια, δεν το είχε και τόσο εύκολο να μην τον χάνει από το οπτικό της πεδίο. Κατάλαβε ότι υπήρχε μια βασική διαφορά ανάμεσά τους και δεν ήταν άλλη από τον πολιτισμό. Ήταν λες και ακολουθούσε μια μανιασμένη αρκούδα και όχι άνθρωπο.

Οι δρασκελιές του βαρβάρου τον έφεραν κάποια στιγμή σε ένα αδιέξοδο. Παντού γύρω του βασίλευε ένα σκοτάδι πιο επικίνδυνο και

από τη νύχτα την ίδια, ενώ στην ατμόσφαιρα πλανιόταν μια υποψία από άρωμα λωτού. Η τυχοδιώκτρια χρειάστηκε ένα δυο λεπτά για να τον φτάσει και να σταθεί δίπλα του και με έκπληξη τον είδε να παίρνει κοφτές ανάσες, θαρρείς και ήταν ασθματικός. Δεν τον μιμήθηκε. Ρούφηξε με μανία τον αέρα του σπηλαίου. Γεύτηκε τη μυρωδιά του χρώματος, την μεταλλική οσμή του νερού και την αποσύνθεση με την οποία η υγρασία έντυνε τον χώρο. Και στο τέλος κάτι γλυκερό της τρύπωσε στα πνευμόνια και της προξένησε μια ευχάριστη ζάλη.

Και τότε κατάλαβε. Ο βάρβαρος, ό,τι και αν ήταν εκείνο το άρωμα που κρυβόταν πίσω από το παραπέτασμα του σκοταδιού, προσπαθούσε να μην εισπνέει μεγάλες ποσότητες αέρα. Ξάφνου, ένας φόβος της κατέκλυσε. Θα ένιωθε πιο ασφαλής εάν είχε κάποια μάσκα κοντά. Εκείνος ο πολεμιστής με τις πλάτες ταύρου δεν ήταν κατάλληλο μέτρο σύγκρισης. Ακόμη και αν ακολουθούσε το παράδειγμά του και περιόριζε την ποσότητα αρώματος που εισέπνεε, δεν θα κατάφερνε να σταθεί όρθια για τόσο, όσο εκείνος.

Σαν να μυρίστηκε τον φόβο της, ο βάρβαρος γύρισε αργά το κεφάλι του και της χάρισε ένα βλέμμα. Τα γαλανά του μάτια λαμπύριζαν σαν του αιλουροειδούς μέσα στο σκοτάδι. Έπειτα, τράβηξε δυο μαχαίρια που είχε κρυμμένα στις μπότες και άρχισε να στριφογυρίζει. Μέχρι να φτάσουν σε εκείνο το σημείο, είχαν ακολουθήσει ένα σχετικά στενό μονοπάτι. Της έδειξε να πάει και να σταθεί στην αρχή του κοιλώματος, ενώ εκείνος δεν καθόταν στιγμή ακίνητος. Σε μια γωνιά κλώτσησε με μανία έναν σωρό από χώμα και

αποκαΐδια και ένα βιολετί σύννεφο ανασηκώθηκε. Ο βάρβαρος έκανε πίσω και της έδειξε με σιχασιά το σημείο. Κάποιος είχε στρατοπεδεύσει εκεί μέσα και είχε κάψει αυτό που τώρα ανέδιδε εκείνη την υπνωτιστική μυρωδιά. Υπήρχε και κάτι άλλο στο μέρος όμως και εκείνη δεν μπορούσε να το διαισθανθεί. Όταν το έδαφος αναμοχλεύτηκε και η σκληρή γη έγινε μαλακή σαν τύρφη, ήταν αργά. Από το κέντρο της φυσικής αίθουσας ξεπετάχτηκαν πλοκάμια που τινάζονταν μανιασμένα. Ο Κόναν πήδησε σε ένα βραχάκι και η κοπέλα ευτυχώς αντιλήφθηκε την κίνησή του και τον μιμήθηκε, φτάνοντας στο κοντινότερο προς εκείνη στέρεο έδαφος. Ένα δευτερόλεπτο να είχε αργήσει και θα είχε πνιγεί κάτω από τόνους λάσπης.

Είδε τον ξένο να της πετάει το ένα από τα δυο μαχαίρια και να τραβάει και το ξίφος. Λίγες στιγμές μετά, μια μάχη δίχως προηγούμενο ξέσπασε. Τα πλοκάμια τινάζονταν πότε εδώ και πότε εκεί σαν τρελά και ο βάρβαρος χρησιμοποιούσε τα βραχάκια με συγκλονιστική επιδεξιότητα. Απέφευγε, ζύγιαζε τις κινήσεις του τέρατος και έπειτα χτυπούσε, καταφέροντας βαθιά τραύματα στη γλοιώδη σάρκα. Εκείνη δεν ήταν τόσο ικανή, αλλά πολέμησε με ορμή. Τρεις φορές τα πλοκάμια τυλίχτηκαν γύρω από το κορμί της, αλλά έμπηξε την πρωτόγονη λάμα στο μαλακό κρέας και ανάγκασε το τέρας να οπισθοχωρήσει. Μια δυο φορές την παρέσυρε μέσα στη λάσπη, αλλά εκείνη σύρθηκε μέχρι το σημείο που είχε αποφασίσει να αμυνθεί και ξαναστάθηκε όρθια.

Ο Κόναν αμύνθηκε για κάμποση ώρα και κατάλαβε πως ο τρόπος που αντιμετώπιζε την απειλή του στερούσε όποιες πιθανότητες

επιτυχίας είχε. Το θηρίο τους κούραζε και είχε το τοπίο με το μέρος του. Όταν πια θα είχαν εξουθενωθεί τελείως, θα τους παρέσερνε στα ψυχρά βάθη εκείνου του μαγικού βάλτου και θα τους αποτελείωνε. Δίχως δεύτερη σκέψη, την επόμενη φορά που ένα πλοκάμι τον πλησίασε, το πελέκησε με το ξίφος και το έκοψε. Το είδε να σέρνεται σαν σκουλήκι και η επίθεση από τα υπόλοιπα δυνάμωσε. Δεν το ξανασκέφτηκε. Κάθε χτύπημα ήταν και ακρωτηριασμός. Τα άτιμα έμοιαζαν να είναι ατελείωτα και η λύσσα με την οποία επιτιθόταν το θηρίο δεν καταλάγιαζε.

Η τυχοδιώκτρια κάρφωνε και απέφευγε με μεγαλύτερη άνεση πλέον, ενώ μελετούσε το σπηλαιώδες περιβάλλον και προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο να βοηθήσει τον σύμμαχό της. Και τότε της φάνηκε πως κάτι είδε στην καλά κρυμμένη οροφή. Ανωμαλίες στο κορμί του βράχου κρυμμένες στο σκοτάδι. Φώναξε απεγνωσμένη κάμποσες φορές στον βάρβαρο, μέχρι να καταλάβει πως του απευθυνόταν, και του έδειξε προς τα πάνω.

Με το που βρήκε άνοιγμα, εκσφενδόνισε το ξίφος και μια ασημένια αστραπή έσκισε στα δύο το σκοτάδι. Μέταλλο ακούστηκε να κοπανά σε πέτρα και μια ανάσα αργότερα, ο άντρας έστρεψε ξανά την προσοχή στο τερατούργημα. Του ήρθε να προσευχηθεί στον Κρομ για την επιτυχία της έξυπνης ιδέας της κοπέλας, αλλά ήξερε πολύ καλά πως ήταν ένας κουφός θεός. Μονάχα το ατσάλι ήταν αληθινό εκείνη τη στιγμή. Έτσι, συνέχισε να κόβει, να αποκρούει και να κερδίζει χρόνο.

Κάποια στιγμή του φάνηκε πως ακούστηκε ένα τρίζιμο και ύψωσε το βλέμμα με ευχαρίστηση. Ένας σταλακτίτης ταλαντεύτηκε και έσκασε μέσα στην αφρισμένη λάσπη, αναγκάζοντας το τέρας να αφήσει μια κραυγή πόνου. Ο αναθεματισμένος, όμως, ήταν μικρός. Σίγουρα το τραυμάτισε για τα καλά, αλλά δεν το σκότωσε. Και τότε ο βάρβαρος το πήρε απόφαση. Είχε μία μονάχα ευκαιρία να δώσει ένα τέλος. Έσφιξε το μαχαίρι με το στόμα και βούτηξε στο πηχτό, καφετί νερό. Μερικές μπουρμπουλήθρες ακολούθησαν την κάθοδό του και έπειτα όλα έσβησαν. Η κοπέλα προσπαθούσε να δει τι έγινε, αλλά η λασπούρα έκρυβε κάθε εικόνα.

Και τότε είδε το παλλόμενο έδαφος που είχε υγροποιηθεί να πρασινίζει. Ο βάρβαρος πετάχτηκε στην επιφάνεια με κόπο και πέταξε με οργή μια ματωμένη μάζα που έμοιαζε με εγκέφαλο. Κατέβαλε τιτάνια προσπάθεια να μισοκολυμπήσει προς τη μεριά της τυχοδιώκτριας και κείνη, δίχως δεύτερη σκέψη, έσκυψε και άπλωσε το κορμί της. Με όση δύναμη της είχε απομείνει τον έσυρε μέχρι την επιφάνεια. Μια ανάσα πριν βρεθεί ολόκληρος σε στέρεο έδαφος, ο Κόναν κόλλησε. Τίναξε το αριστερό πόδι με δύναμη και είδε τη μπότα του να εγκλωβίζεται σε κείνη τη μαγεμένη ουσία που είχε γίνει ρευστή και τώρα σταθεροποιούνταν ξανά.

Μόλις κατάλαβε ότι σώθηκε, ο βάρβαρος γύρισε ανάσκελα και πήρε βαθιές ανάσες. Έπειτα ένα γέλιο που αψηφούσε θεούς και δαίμονες τράνταξε το στήθος του και χτύπησε φιλικά στην πλάτη τη σύμμαχό του. Πέρασε κάμποση ώρα με τους δυο τους να προσπαθούν

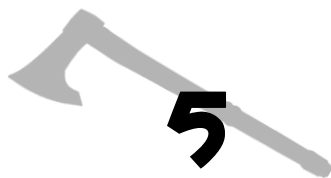
να ανακτήσουν τις δυνάμεις τους. Ο βάρβαρος, κατά τη διάρκεια της μάχης, είχε εισπνεύσει κάμποσο από το υπνωτικό που πλανιόταν στην ατμόσφαιρα και ένιωθε τη συνείδησή του να ατροφεί, αλλά ήξερε πως δεν γινόταν και αλλιώς. Με έναν τέτοιο αντίπαλο, με τόση προσπάθεια που κατέβαλε, του ήταν αδύνατο να ρυθμίζει και τις ανάσες του. Πριν ξεκινήσει η μάχη, υποψιαζόταν πως από το έδαφος θα ξεπετάγονταν πτώματα. Όχι εκείνο το ανοσιούρημα. Χρωστούσε μια δυνατή γροθιά στον Λούστρους που τον είχε μπλέξει έτσι. Και θα κρατούσε και μία για όταν θα συναντούσε τον Κρομ. Πολλές φορές ένιωθε πως ο θεός έβαζε λιγάκι το χέρι του σε όλες τις αναποδιές που τον κατέτρεχαν στις περιπέτειές του.

Όταν κατάφεραν να σταθούν και πάλι στα πόδια τους, εκείνη η ματωμένη μάζα που γλιστρούσε αργά και βλάσφημα προς τα κάτω σε ένα από τα τείχη του σπηλαίου, ήταν η μόνη απόδειξη πως μια σπουδαία μάχη είχε μόλις τελειώσει. Ο Κόναν έφερε μια γύρα το κοίλωμα και έψαξε για κάποιον καλά κρυμμένο διακόπτη, κάτι που θα τους βοηθούσε να διαπεράσουν το αδιέξοδο στο οποίο είχαν βρεθεί. Του φαινόταν αφύσικο εκείνος ο εφιάλτης να προστάτευε ένα τυχαίο αδιέξοδο. Είχε αντιμετωπίσει όμως τη μαγεία και ήξερε πως ακολουθούσε νόμους ολότελα δικούς της και έτσι δεν ήταν τόσο σίγουρος για την ανεύρεση μιας διόδου. Η ταξιδιώτρια του χρόνου τον μιμήθηκε μην έχοντας άλλη λύση κατά νου, αλλά δεν κατάφερε τίποτα.

Και τότε, αποφάσισε να πάρει μια ανάσα και να κλείσει τα μάτια της. Μπορεί και να ήταν ο αέρας που νάρκωνε τις αισθήσεις της, αλλά

θα έπαιρνε όρκο πως άκουγε νερό να τρέχει. Ακολούθησε τον ήχο και στάθηκε μπροστά σε ένα κομμάτι του δυτικού τοίχου. Έσπρωξε, αλλά δεν είδε κάποια μυστική πόρτα να ανοίγει. Τότε, έκανε νόημα στον Κόναν. Χτύπησε με το χέρι της την πέτρα, προσπαθώντας να του δείξει ότι μάλλον σε εκείνο το σημείο υπήρχε κουφάλα.

Ο βάρβαρος της χαμογέλασε. Έψαξε τριγύρω, εντόπισε έναν σταλαγμίτη δυο φορές το μέγεθος του σπαθιού που είχε χάσει και αφού φύτεψε τα πόδια στο έδαφος, τον άρπαξε, προσπαθώντας να τον ξεκολλήσει. Μπορεί η ιδέα του να φάνταζε ανεπίτευκτη, αλλά τα κατάφερε μετά από πολύ κόπο. Και τότε, κρατώντας το έπαθλό του με περηφάνεια, έκανε νόημα με το κεφάλι στην κοπέλα να απομακρυνθεί και το χρησιμοποίησε σαν πολιορκητικό κριό. Έσκασε με δύναμη πάνω στο σημείο που του είχε υποδείξει και είδε την πέτρα να υποχωρεί. Άφησε τον μισοδιαλυμένο σταλαγμίτη να πέσει και τέντωσε το κεφάλι μέσα στην τρύπα. Δίχως δεύτερη σκέψη, τη διάβηκε ολόκληρος και πήδησε στα κρύα νερά ενός ορμητικού ποταμού. Δυο λεπτά αργότερα, η τυχοδιώκτρια τον ακολουθήσε σε εκείνη την κάθοδο στο άγνωστο.

Τα παγωμένα, ορμητικά νερά του υπόγειου ρεύματος τους παρέσυραν και για αρκετή ώρα τους οδήγησαν μέσα σε έναν λαβύρινθο από υγρά μονοπάτια, πιο παλιά από τον ίδιο τον άνθρωπο. Στο τέλος της διαδρομής ένας μικρός καταρράκτης μερικών μέτρων τους περίμενε. Ο Κιμμέριος με το που έσκασε μέσα στη στενή λιμνούλα που σηματοδοτούσε το τέλος της περιδίνησης σε εκείνο το ανήλιαγο βασίλειο, κολύμπησε μέχρι την αμμόδη όχθη και άπλωσε το κορμί, ρουφώντας λαίμαργα τον αέρα.

Η σύντροφός του σε εκείνη την αποστολή ένωσε όλον τον αέρα που βρισκόταν στα πνευμόνια της να την αφήνει, με το που βρέθηκε στη λιμνούλα. Η όρασή της θόλωσε πρόσκαιρα και ένα ελαφρύ μούδιασμα απλώθηκε στα άκρα της. Μια ύπουλη φωνή που κρυβόταν στα πιο βαθιά σημεία του μυαλού της, την πρόσταξε να κλείσει τα μάτια και να παραδοθεί στην αγκάλη του υγρού τάφου. Με δυσκολία κουνήθηκε και σωριάστηκε δίπλα στον βάρβαρο. Εκείνος γύρισε για μια στιγμή το κεφάλι και της χάρισε ένα βλέμμα όλο κατανόηση. Δεν ήταν εύκολη η κάθοδος και αναγνώριζε την προσπάθειά της. Έμειναν

σιωπηλοί να χαζεύουν την οροφή του σπηλαίου, η οποία θύμιζε ανέφελο νυχτιάτικο ουρανό έτσι όπως ήταν διάστικτη από μυριάδες γαλαζωπά φωτάκια. Εκείνη ήξερε πως το μέρος ήταν ένα ιδανικό ενδιαίτημα για φθορίζοντα σκουλήκια και προσπάθησε να αφουγκραστεί τις σκέψεις του άντρα. Άραγε να αναγνώριζε την ύπαρξη των πλασμάτων αυτών ή το μυαλό του να έπλαθε ιστορίες και να ανέτρεχε σε μύθους με τους οποίους είχε γαλουχηθεί από μικρό παιδί;

Ξάφνου, ένας πρωτόγνωρος φόβος της κατέκλυσε την ψυχή. Ήταν μαθημένη στην απομόνωση, στις ερημιές του κόσμου που έκρυβαν μυστικά αιώνων, στον κίνδυνο και στις κακουχίες. Αλλά πάντοτε το καταφύγιο ήταν μερικές ώρες μακριά. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η διαφυγή ήταν μια επιλογή και ας μην την προτιμούσε σχεδόν ποτέ. Σε κείνο το μέρος διέξοδος δεν υπήρχε και το γνώριζε καλά. Θα είχε ενδιαφέρον να ψάξει πού στο καλό είχε βρεθεί. Πώς είχε ταξιδέψει σε έναν κόσμο μακρινό για τον οποίο δεν έγραφαν ούτε τα βιβλία. Ήξερε όμως ότι θα έβγαινε τον υμένα του μεταφυσικού. Και πίσω του κρύβονταν αλήθειες που ίσως να έπαιζαν με την ακεραιότητα της λογικής της.

Σηκώθηκε με κόπο και έτεινε το χέρι στον βάρβαρο. Εκείνος της έσκασε ένα χαμόγελο και της έκανε νόημα να καθίσει πάλι κάτω. Και τότε ξεκίνησε να της μιλά με φωνή τραχιά σε μια γλώσσα παράξενη, πρωτόγονη, λίγο μονάχα καλύτερη από τους ήχους που έβγαζαν τα ζώα. Τέντωσε τα αυτιά της και τον κοίταζε με προσοχή. Προσπάθησε να βγάλει έστω μια λέξη από όσα της έλεγε. Ήξερε πως ο πολεμιστής δεν

ήταν χαζός, τουναντίον. Απλώς ήθελε να διώξει την ένταση της μέρας, να ταξιδέψει ξανά στις απραπούς τους παρελθόντος. Της φάνηκε να εντοπίζει λέξεις που μάλλον ήταν ονόματα. *Τάλσα Ντουμ, Ζηνοβία, Σούμποταϊ, Μπελίτ και Βαλέρια*. Κάποια τα ξεστόμισε με σεβασμό, άλλα τα έφτυσε με φθόνο. Σαν ηρέμησε, σηκώθηκε και ήταν η σειρά του να της τείνει το χέρι. Καταπώς φάνηκε, εκείνος κανόνιζε τον ρυθμό με τον οποίο προχωρούσαν στα ταξίδια του.

Η κάθοδος μέσω των υδάτινων μονοπατιών τους ταλαιπώρησε, αλλά το κρύο νερό ξύπνησε συνάμα τα κορμιά τους και απόδωξε την υπνωτιστική δράση του λωτού. Ο βάρβαρος για λίγο ξέχασε τη γλυκερή μυρωδιά που πλανιόταν στην ατμόσφαιρα, αλλά τώρα σούφρωσε τη μύτη και έσφιξε τις γροθιές του. Ήξερε πως, το εξωτικό φρούτο που συναντούσε κανείς σε απόμακρες ζούγκλες, το χρησιμοποιούσαν καταραμένοι μάγοι για να ναρκώνουν τα θύματά τους και να πέφτουν οι ίδιοι σε έκσταση. Και τώρα, η σπηλιά βρομοκοπούσε από το άρωμά του. Βάλθηκε πάλι να παίρνει κοφτές ανάσες και η κοπέλα τον μιμήθηκε.

Κάποια στιγμή, εκείνη θεώρησε σωστό να του πει το όνομά της. Χτύπησε το χέρι στο στήθος της και του συστήθηκε ως Άρια. Ούτε που γύρισε να την κοιτάξει. Είπε με περηφάνεια το δικό του - Κόναν - και συνέχισε, ανοίγοντας τον διασκελισμό του. Στο μυαλό του έκανε μικρές αλλαγές στα σχέδιά του, όσο προχωρούσε. Όπως, ότι θα παλούκωνε τον Λούστρους με κάποιο χρυσαφένιο ξίφος που θα έκλεβε από τον θησαυρό, τον οποίον του είχε τάξει ο κηφήνας. Η λαχτάρα για

ζωή και η αγάπη για πλούτη και περιπέτεια είχαν θολώσει την κρίση του. Δεν έπρεπε να δεχθεί αποστολή που είχε σχέση με την αρχαία αυτοκρατορία του Αχέροντα.

Έπειτα, ήταν αυτή η κοπέλα. Το ντύσιμό της, οι τρόποι της, του ήταν όλα ξένα. Έπρεπε να βρει έναν σοφό και να ζητήσει τη βοήθειά του. Ήξερε να μάχεται σαν λέαινα, ήταν επικίνδυνη και ατρόμητη, αλλά φαινόταν να βρίσκεται έξω από τα νερά της. Της έλειπε η αγριάδα της Μπελίτ και η αποφασιστικότητα της Βαλέρια. Θαρρείς και είχε προσγειωθεί σε εκείνο το βαλτοτόπι από έναν άλλο κόσμο. Μπορούσε να μυριστεί τον φόβο που της άδραχνε την ψυχή και τον θαυμασμό με τον οποίο μελετούσε το περιβάλλον. Τον τρόπο με τον οποίο πολεμούσε δε, δεν τον είχε ξανασυναντήσει. Σαν κάποιος να έριξε σε ένα χωνευτήρι τη λύσσα του λαού του, τα ύπουλα κόλπα των καλοθρεμμένων ευγενών και τη σβελτάδα των κλεφτών.

Όλες αυτές οι σκέψεις κατακλύζαν τον νου του Κόναν, μέχρι που του φάνηκε ότι η σπηλιά αντιλαλούσε το μακρινό, ρυθμικό χτύπημα ταμπούρων. Δάγκωσε το κάτω χείλος οργισμένος και χώθηκε στις σκιές, σαν ένας θηρευτής της νύχτας. Η Άρια τον μιμήθηκε και φρόντισε να μην μένει πίσω και να μην κάνει φασαρία. Ήταν πασιφανές πως ο αγριάνθρωπος κάτι είχε αντιληφθεί και μέχρις εκείνου του σημείου το ένστικτό του είχε αποδειχθεί αλάνθαστο.

Προχώρησαν για λίγο ακόμη βουτηγμένοι στις σκιές και πρόσεξαν και οι δύο πως τα τείχη εκείνου του υπόγειου κόσμου είχαν ξεκινήσει να παίρνουν μια πορτοκαλιά λάμψη. Η μυρωδιά του λωτού

με κάθε βήμα γινόταν όλο και πιο έντονη. Για μια στιγμή, η Άρια απώλεσε την προσοχή της και έκανε να περπατήσει στο κέντρο των μονοπατιών που ακολουθούσαν. Ο βάρβαρος την άδραξε άγρια από τον ώμο και την παράχωσε στις σκιές. Της πήρε το κεφάλι και μαλακά το κόλλησε πάνω στον τοίχο, ελπίζοντας η υπόγεια δροσιά να τη συνεφέρει κάπως. Στο βάθος διακρίνονταν πια καθαρά οι λάμπεις από δαυλούς, ενώ μια παράξενη ηχώ τους χτυπούσε κατά κύματα.

Η Άρια συνήλθε κάπως από το παγωμένο άγγιγμα του τοίχου, έκλεισε τα μάτια της και άρπαξε γερά το χέρι του Κιμμέριου για να την κατευθύνει. Η ίδια επικεντρώθηκε στις ανάσες της. Με χαλαρές εισπνοές και απότομες εκπνοές, είδε πως το πρόβλημα δεν ήταν τόσο μεγάλο. Έκανε αρκετά βήματα, μέχρι που έπεσε πάνω στη μυώδη πλάτη του Κόναν. Τότε μονάχα άνοιξε τα μάτια και τα άφησε να πλανηθούν σε μια μικρή κοιλάδα που απλωνόταν μπροστά τους έπειτα από μια κατηφορική κλίση του εδάφους.

Ένας τεράστιος βωμός από οψιδιανό υψωνόταν στο κέντρο της και ένας ιερέας στεκόταν με ανοιχτά τα χέρια, ακίνητος σαν άγαλμα. Φορούσε μαύρα άμφια κεντημένα με χρυσαφένια κλωστή και μια κουκούλα έκρυβε το πρόσωπό του. Στη βάση του βωμού ένα γιγάντιο, πέτρινο φίδι τυλιγόταν γύρω από την πέτρα, με το κεφάλι του να στέκει απειλητικό πίσω από τον ιερέα. Γύρω από το πέτρινο κορμί του όφι ήταν χυμένο ατέλειωτο χρυσάφι, ρουμπίνια και σμαράγδια, ξίφη από χαλκό, τιάρες από βασιλίσσες που τα κορμιά τους είχαν γίνει πια σκόνη

και στέμματα από άρχοντες που φυλούσαν με τα αποστεωμένα τους κορμιά αδειανούς τάφους.

«Σετ», ακούστηκε να λέει μέσα από τα δόντια με οργή ο βάρβαρος. Στιγμαία γύρισε το κεφάλι και κοίταξε προς τη μεριά από την οποία είχαν έρθει και έπειτα συνέχισε εμπρός. Το ένστικτό του τον παρακαλούσε να το σκάσει, να μην τα βάλει με τη σκοτεινή μαγεία του Αχέροντα και τον θεό του κακού, αλλά η ψυχή του ήταν αυτή ενός τυχοδιώκτη. Και λίγα μέτρα παραπέρα έστεκε ο μεγαλύτερος θησαυρός που είχε ποτέ του αντικρίσει. Η Άρια τον χτύπησε στον ώμο και του έκανε νόημα να κοιτάξει στον χώρο μπροστά από τον βωμό. Είδε ακόλουθους προσκυνημένους, ντυμένους με καφετιούς μανδύες, που είχαν γίνει ένα με τον χώρο.

Οι δυο σύντροφοι εντόπισαν έναν μικρό βράχο μερικά μέτρα από κει που στέκονταν και χώθηκαν πίσω του, περιμένοντας να δουν την εξέλιξη της τελετής. Για πολλή ώρα τα άφαντα ταμπούρα, τα οποία ο Κόναν υπέθεσε ότι κρύβονταν πίσω από τον βωμό, χτυπούσαν ρυθμικά και μόλις σταμάτησαν, οι ακόλουθοι σηκώθηκαν μουδιασμένοι. Είδαν ασθενικές μορφές με στρεβλά άκρα ως επί το πλείστον, αλλά στην πρώτη γραμμή με μανδύες ήταν τυλιγμένες κάποιες από τις πιο όμορφες γυναίκες που ο Κόναν είχε αντικρίσει. Κοπέλες με λεπτά χαρακτηριστικά από το μακρινό Κιτάι, καλοθρεμμένες πριγκίπισσες από την Ακουιλόνια και αμαζόνες με γερούς γοφούς και μυώδη μπράτσα από τον παγωμένο Βορρά. Εκείνα τα μιάσματα που πότερο ήταν παρωδίες ανθρώπων, όρμησαν πάνω

τους και τις ακινητοποίησαν. Άρπαξαν πρώτα μια κοκκινομάλλα και την έσυραν στην κορυφή του βωμού.

Ο μάγος έκανε μια γρήγορη κίνηση και μια ασημιά λάμψη χάραξε για μια στιγμή τον αέρα, προτού η κοπέλα ξεφωνίσει και το αίμα της κυλήσει, βάφοντας την πέτρα και τα λέπια του αγάλματος κόκκινα. Ο ιερέας ξεκίνησε τότε να μιλάει δυνατά και έκανε νόημα να του φέρουν και δεύτερο θύμα. Και ο Κόναν κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο. Ήταν παρακινδυνευμένο να ορμήσει, αλλά αν έμενε αμέτοχος και παρατηρούσε, ήξερε πως θα έβρισκε φριχτό θάνατο σε εκείνα τα ανήλιαγα μονοπάτια. Καλύτερα να ρίσκαρε και να έφευγε σαν πραγματικός Κιμμέριος, αν εκείνο ήταν το θέλημα του Κρομ. Ένα ζωώδες χαμόγελο χάραξε το πρόσωπό του και η Άρια είδε τους μύες του κορμιού του να σφίγγουν. Ο άντρας της έκανε νόημα να μείνει εκεί και όρμησε εμπρός αθόρυβα.

Δεν αποκαλύφθηκε σαν άμυαλο ζώο, αλλά πρόσεξε να μείνει στην προστασία των σκιών μέχρι εκείνες να πεθάνουν εμπρός στο άρρωστο φως των δαυλών. Μόλις πετάχτηκε, όρμησε στον πιο κοντινό ακόλουθο, του άρπαξε το κεφάλι και το γύρισε με βία. Ψαχούλεψε τον μανδύα του και τράβηξε ένα κυρτό κοντό μαχαίρι. Μια άλλη μορφή γύρισε έντρομη, τον έδειξε, αλλά δεν πρόλαβε να βγάλει άχνα. Η Άρια φαντάστηκε ένα κόκκινο χαμόγελο να ανοίγει στον λαιμό της απ' άκρη σ' άκρη, έτσι όπως εκείνη κατέρρευσε με έναν πίδακα αίματος να τινάζεται προς τα μπροστά.

Ο Κόναν έσκυψε πάνω από τη φηγούρα και τράβηξε και άλλο μαχαίρι. Έπειτα, ακολούθησε μια φοβερή οχλαγωγία. Κορμιά γύρισαν προς το μέρος του, θολωμένα βλέμματα τον κάρφωσαν και άναρθρες κραυγές αναμείχθηκαν με μουρμουρητά και τις διαταγές του μάγου. Ο βάρβαρος δεν σταμάτησε στιγμή. Έκοβε αριστερά και δεξιά σαν ένας άγγελος του θανάτου, σκορπίζοντας ορφανά μέλη και εντόσθια στο έδαφος. Πολλές γυναίκες γύρισαν να τον κοιτάζουν, ενώ δύο ακόλουθοι έσερναν άλλη μία στον βωμό με αγχωμένες κινήσεις. Η Άρια προσπαθούσε να τα δει όλα. Την πολεμική μανία και σβελτάδα του συντρόφου της, το μαχαίρι του μάγου που ξεκοίλιαζε το δεύτερο θύμα, τα άψυχα λέπια του αγάλματος που τώρα έπαιρναν μια φαιά όψη. Και τότε αποφάσισε πως δεν επρόκειτο να μείνει κρυμμένη, μια απλή θεατής σε εκείνο που έμοιαζε με ταινία φαντασίας β' διαλογής στο μουδιασμένο της μυαλό. Όρμησε και ρίχτηκε στη μάχη.

Έσκασε με μανία πάνω σε έναν από τους ζηλωτές και ήρθε αντιμέτωπη με το φοβερό θέαμα μιας μισοσαπισμένης μάσκας θανάτου που κρεμόταν από κιτρινισμένα οστά. Το δεξί μάτι την κάρφωνε με ανίερη λαγνεία, ενώ το αριστερό είχε χαθεί και στην άδεια κόγχη του κουλουριάζονταν σκουλήκια. Κατέπνιξε την αηδία της και επικεντρώθηκε στη μάχη, ρίχνοντάς του μια αγκωνιά στην καρωτίδα. Ο αντίπαλος πισωπάτησε στιγμιαία ξαφνιασμένος και τότε βρήκε την ευκαιρία που χρειαζόταν. Άπλωσε το δεξί της χέρι, τράβηξε το μαχαίρι που κρεμόταν από ένα σκοινί στη μέση του και το κάρφωσε με δύναμη στο μέτωπό του. Το πλάσμα σωριάστηκε στο έδαφος. Έριξε μια ματιά

τριγύρω και είδε άλλους εχθρούς να μοιάζουν πιο ζωντανοί, συνθέτοντας ένα μοτίβο που η λήθη του θανάτου συναντούσε την παράνοια των θνητών. Πάτησε κάτω το κεφάλι για να φέρει αντίσταση και τράβηξε το εγχειρίδιο. Προχώρησε και όποιος της φάνηκε ζωντανός και αρκετά θαρραλέος για να της κλείσει τον δρόμο, γεύτηκε ρηχά κοψίματα που πονούσαν διαβολεμένα.

Εδώ και ώρα είχε σταθεί πάνω σε εκείνες τις ρωμαλέες γυναικείες φηγούρες, ανάμεσα στις πριγκίπισσες και τις παρθένες των ναών. Σκόπευε να τις ελευθερώσει και να τους δώσει μια ευκαιρία να αμυνθούν. Σίγουρα ήταν υπέρ τους μια τέτοια κίνηση. Μερικά μέτρα πιο πέρα ο Κόναν πάλευε με τρεις εχθρούς ταυτόχρονα, μοιάζοντας με εγκλωβισμένο θηρευτή. Οι εχθροί προσπαθούσαν να τον τρυπήσουν με τα όπλα τους, αλλά δεν πλησίαζαν όσο έπρεπε, φοβούμενοι τη θηριώδη λάμψη του γαλανού του βλέμματος.

Η Άρια ελευθέρωσε τις πρώτες γυναίκες και εκείνες της απηύθυναν τον λόγο σε διάφορες διαλέκτους, που όλες στα αυτιά της έμοιαζαν το ίδιο βαρβαρικές και άγνωστες. Ύστερα ρίχτηκαν σαν λέαινες στη μάχη. Στο βωμό ο μάγος έκανε νόημα στους ακολούθους του να βιαστούν. Η κοπέλα του έριξε ένα γρήγορο βλέμμα και έπειτα δεν μπόρεσε να το αποτραβήξει από το άγαλμα του ερπετού. Της φάνηκε πως το κορμί του τώρα γυάλιζε. Διάολε, θα έπαιρνε όρκο πως ένας παλμός διέτρεχε τη σάρκα που έμοιαζε πέρα για πέρα ζωντανή.

Ο Κόναν την πλησίασε, βουτηγμένος στο αίμα, με ένα σπαθί στο χέρι που είχε στομώσει από τα χτυπήματα. Τη σκούνησε για να

ξυπνήσει και όρμησε στον βωμό. Τον σκαρφάλωσε θαρρείς και είχε να κάνει με ένα σκαλοπάτι και ρίχτηκε στον μάγο. Του άρπαξε με το ελεύθερο χέρι τον καρπό και έκανε να κατεβάσει το ξίφος στο κεφάλι, αλλά τινάχτηκε πίσω και γκρεμίστηκε στο έδαφος. Η Άρια έτρεξε κοντά του και είδε πως η αριστερή του παλάμη είχε γεμίσει πληγές και φουσκάλες που πυορραγούσαν. Σηκώθηκε όρθιος, αλλά η στάση του τώρα δεν είχε την ίδια άγρια μεγαλοπρέπεια με πριν.

Έσφιξε τα δόντια του οργισμένος και κοίταξε τριγύρω. Η κοπέλα ήταν έξυπνη. Οι αμαζόνες είχαν ριχτεί πάνω στους ακολούθους του Σετ και είχαν καταφέρει να τους στερήσουν το αριθμητικό πλεονέκτημα. Το πρόβλημα όμως ήταν ο μάγος. Και εκείνο το σιχαμερό φίδι που με κάθε ρανίδα αίματος που πότιζε τα λέπια του ζωντάνευε από τον προαιώνιο λήθαργο στον οποίο είχε βυθιστεί.

Ο μάγος του Αχέροντα χάρισε ένα επιτιμητικό βλέμμα στον βάρβαρο, θαρρείς και ένωσε την αμφιβολία που φώλιασε στην καρδιά του. Και τότε έκανε το πρώτο λάθος. Κανείς δεν υποτιμούσε έναν Κιμμέριο, κανείς δεν αμφισβητούσε την ανδρεία του στη μάχη και δεν έπαιζε βρόμικα παιχνίδια με τις αξίες του. Ο Κόναν κοίταξε τριγύρω και σήκωσε από χάμω ένα σκουριασμένο εγχειρίδιο. Το ζύγιασε και το σαΐτηψε. Η λάμα έσκισε στα δυο τον αέρα και πέρασε ξυστά από το μάγουλο του ιερέα του φιδιού, καθώς ο καταραμένος έστριψε το λαιμό του και το απέφυγε την τελευταία στιγμή. Ένα μικρό ρυάκι από αίμα όμως, κηλίδωσε το μάγουλό του. Όλες οι αποδείξεις που χρειαζόταν ο

βάρβαρος ήταν εκεί. Ο εχθρός ήταν θνητός και μάτωνε. Μπορούσε να τον νικήσει με απσάλι και αυτό σκόπευε να κάνει.

Άφησε μια κραυγή να ξεχυθεί από τα στήθια του και όρμησε ξανά. Προς στιγμήν, οι κλαγγές από όπλα και οι κραυγές των λαβωμένων έσβησαν μπρος στο ουρλιαχτό του θηρίου. Όλα τα βλέμματα γύρισαν σε εκείνη την περήφανη φιγούρα που αφηφούσε την κληρονομιά του κακού. Ο Κόναν ανέβηκε ξανά, άπλωσε το χέρι και έσφιξε τον μάγο από τον λαιμό. Ένωσε δηλητήριο να του κεντρίζει ξανά το δέρμα, αλλά δεν έδωσε σημασία. Σήκωσε ψηλά τη λιπόσαρκη φιγούρα και την πέταξε από τον βωμό. Προσγειώθηκε πίσω από τον πεσμένο μάγο και τον κάρφωσε στο χώμα με το δεξί του πόδι. Άδραξε τα λιγοστά μαλλιά του, τράβηξε πίσω τον λαιμό και τον χάραξε βαθιά απ' άκρη σ' άκρη. Πελέκησε ύστερα, ξερίζωσε με μανία το κεφάλι – όπως κάποτε είχε κάνει με τον σφαγέα των γονιών του – και το πέταξε στους σαστισμένους ακολούθους.

Η Άρια έτρεξε κοντά του και του έδειξε προς τη μεριά του φιδιού. Το πλάσμα μετατρεπόταν σιγά-σιγά σε πέτρα. Σίγουρα κάποιο ξόρκι έδενε τον μάγο των σκοτεινών τεχνών με το θηρίο από την αυγή του χρόνου και ο θάνατος του πρώτου είχε διαρρήξει το δεσμό. Ο Κόναν χαμογέλασε ευχαριστημένος, ενώ μια γυναίκα περνούσε δίπλα του και κατευθυνόταν προς το βάθος της αίθουσας. Πονεμένες κραυγές αντήχησαν από τις σκιές και μεγάλα καζάνια με λωτούς που καίγονταν πάνω σε πυρωμένα κάρβουνα αναποδογυρίστηκαν.

Όση ώρα οι αμαζόνες αποτελείωναν τη δουλειά, ο Κόναν είδε πως το βλέμμα της Άριας ήταν καρφωμένο στον θησαυρό. Τη χτύπησε στον ώμο και της έκανε νόημα να αρπάξει ό,τι ήθελε. Της άξιζε. Εκείνη αναρωτιόταν αν αυτό το χρυσάφι και τα πετράδια ήταν της Εκάτης, της θεάς που την τιμώρησε και την έστειλε σε εκείνον τον ξένο τόπο. Ο βάρβαρος είδε τη συλλογισμένη όψη που είχε η κοπέλα και ανασήκωσε τους ώμους απορημένος. Την προσπέρασε, άρπαξε τον μανδύα από έναν νεκρό και ξεκίνησε να τον γεμίζει με λάφυρα.

.....

Η έξοδος από τον υπόκοσμο του σπηλαίου δεν ήταν τόσο εύκολη όσο φανταζόταν η Άρια, αλλά ο βάρβαρος κατάφερε να οδηγήσει τις γυναίκες σε ένα πέρασμα στην άλλη πλευρά του βουνού με τη βοήθεια μιας ιχνηλάτριας. Η γυναίκα είχε απομακρυνθεί από το χωριό της, μελετώντας αποτυπώματα από σπλές αλόγων και υποδήματα στρατιωτών. Όταν πια κατάλαβε ότι πλησίαζαν επικίνδυνα και κίνησε να ειδοποιήσει τους δικούς της, την πρόλαβαν και την αιχμαλώτισαν. Είπε στον Κόναν ότι επρόκειτο για μισθοφόρους, που την άρπαξαν και την πούλησαν στα σκλαβοπάζαρα του Κοθ. Από εκεί κατέληξε στα χέρια ακολούθων του μάγου που είχε σφάζει ο Κιμμέριος.

Η Άρια δεν κατάλαβε τίποτα από τη συζήτηση του Κόναν με τη γυναίκα, αλλά διέκρινε την ενόχλησή του όταν ειπώθηκε η λέξη *Κοθ*. Στο μυαλό της έπλασε διάφορα σενάρια και προσπάθησε να

σκεφτεί τι να ήταν άραγε ο Κοθ. Κάποιος κακός ηγεμόνας, ένας θεός σε εκείνον τον αρχαίο τόπο ή κάτι άλλο;

Πριν λίγες μέρες θα γελούσε αν της έλεγε κανείς ότι οι δίνες του χρόνου θα την πετούσαν σε έναν άγριο κόσμο γεμάτο βέβηλα ήθη και έθιμα, νεκροζώντανα πλάσματα που τρέφονταν με ανθρώπινη σάρκα και θεούς που κοιμόντουσαν αιώνια πετρωμένοι. Σίγουρα δεν ήταν ο τυπικός άνθρωπος του εικοστού πρώτου αιώνα, αλλά ακόμη και κείνη, μια ταξιδιώτρια στα μυστήρια του παρελθόντος, είχε επηρεαστεί εν μέρει από την άνθιση των επιστημών. Και τώρα βρισκόταν εδώ, σε ένα άγριο μέρος που κανένα βιβλίο της ιστορίας δεν είχε αναφέρει. Που κανένas επιστήμονας δεν είχε ανακαλύψει το παραμικρό. Σκέφτηκε πόσα λίγα γνώριζαν οι άνθρωποι για τους προγόνους τους.

Οι υπόλοιπες γυναίκες την αντιμετώπισαν στην αρχή με δυσπιστία, αλλά σιγά-σιγά την προσέγγισαν και τη βοήθησαν μάλιστα να μάθει λίγες λέξεις από δυο-τρεις διαφορετικές διαλέκτους. Μία στο τόσο έπιανε το βλέμμα του βάρβαρου να στέκεται πάνω της περισσότερο από το συνηθισμένο και δεν μπορούσε να καταλάβει αν ο άντρας τη μελετούσε απλώς από ενδιαφέρον ή εάν του ασκούσε κάποιοιn ζωώδη μαγνητισμό. Ήταν ένας αγροίκος, αλλά παραδόξως φαινόταν να ακολουθεί πιστά τη δικιά του ηθική πυξίδα.

Όταν ανήλθαν στον έξω κόσμο, ήταν μεσημέρι και ο ήλιος έλαμπε δυνατός σε έναν γαλανό ουρανό. Η Άρια είδε πως η ομάδα διασπάστηκε γρήγορα και σιωπηλά και καθείς πήρε τον δρόμο του. Έμεινε παγωμένη να κοιτά τους συνοδοιπόρους της να σκορπάνε και

ένα κύμα φόβου κατέκλυσε την ψυχή της. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να γυρίσει πίσω. Ή αν έμενε για πάντα κολλημένη εκεί, ήταν αναγκασμένη να προσαρμοστεί. Αλλά πώς; Ο βάρβαρος που είχε απομακρυνθεί λίγο, γύρισε και της έκανε νόημα αυστηρά να τον ακολουθήσει. Ήταν σίγουρη ότι αυτή δεν θα ήταν η μόνη τους περιπέτεια. Έπρεπε να μάθει και άλλα για εκείνον τον αδυσώπητο πολεμιστή με τους ατσάλινους μύες και την απύθμενη θέληση για ζωή.

Για αυτή την ιστορία fan fiction πρέπει να ευχαριστήσω τρία άτομα. Αρχικά τη Λαμπρινή Ελένη Κωνσταντή που με βοήθησε με την επιμέλεια του κειμένου, το σουλουπώσαμε και δεν βγάζει μάτια. Δεύτερον, τον παλιόφιλο Φίλιππο, έναν από τους πιο περιπετειώδεις τύπους που έχω γνωρίσει. Με λίγα λόγια το ακριβώς αντίθετο από μένα. Να'ναι καλά κάποιες σημειώσεις που έπρεπε να μεταγράψουμε σε ηλεκτρονική μορφή και από εκεί άρχισε να γεννιέται η ιδέα της Άρια. Πήγες να με χρησιμοποιήσεις μικρέ τρελάκια, αλλά στο τέλος την τούμπαρα την κατάσταση. Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Jay από την εταιρεία Heroic Signatures. Η αλήθεια είναι ότι δεν περίμενα ποτέ των ποτών να ανταποκριθεί κάποιος στο μήνυμα ενός άκυρου από μια μεγάλη εταιρεία που διαχειρίζεται κολοσσιαία IPs. Μου απάντησε ο Jay όμως και μου έδωσε κάποιες κατευθυντήριες γραμμές, με ενημέρωσε για την πολιτική τους γύρω από τις fan fiction ιστορίες κτλ.

Τρεις είπα; Λάθος. Γράψτε τέσσερις. Και εσένα πολύπαθε αναγνώστη και ταλαίπωρη αναγνώστρια που καταφέρατε και φτάσατε

μέχρι εδώ. Αν πηδήσατε απλώς όλο το κείμενο και είπατε να δείτε τι υπάρχει στο τέλος, να γνωρίζετε πως ο Κρομ γελά με τη δειλία σας!

ΠΕΙΘΟΒΑΣΙΕΣ

Η Άρια, μια νεαρή τυχοδιώκτρια, επισκέπτεται το Νεκρομαντείο με σκοπό να ανακαλύψει τον θησαυρό της Εκάτης.

Χιλιάδες χρόνια πριν, ο Κόναν καταφθάνει στα ερείπια του αρχαίου βασιλείου του Αχέροντα για να κλέψει έναν θησαυρό για λογαριασμό ενός ευγενή.

Οι ατραποί του χρόνου επιφυλάσσουν εκπλήξεις και στους δύο.

ΔΩΡΕΑΝ ΔΙΑΘΕΣΗ